శ్రీసుధా

అలివేలు అందరిలాంటి ఆడపిల్లే. పదిమిదో యేట ఎలిమెంటరీ స్కూలు విడిచిపెట్టి హైస్కూల్లో చేరింది. పొడుగ్గా మోకాళ్ళ క్రింద వరకూ వ్రేళ్ళాడే పువ్వుల గౌను పరికిణీ, జాకెట్టుగా విడిపోయింది... మరో నాలుగేళ్ళని జీర్ణం చేసుకుంది శరీరం. పరికిణీ, జాకెట్టుల అందాన్ని ముప్పాతికదాకా డామినేట్ చేస్తూ పువ్వుల కండువా వచ్చి చేరింది-కొత్తగా సింహాసనం యెక్కిన యువరాజు జులుంతో.

అసలు పరికిణీ, జాకెట్టూ అభ్యుదయాన్నీ, శాంతినీ ఆశించే ప్రజాస్వామ్య దేశాల్లాంటి వయితే-వాటిమీద గుత్తాధిపత్యం సంపాదించే సామ్రాజ్య దేశాల వెర్రికాంక్ష. యెగబడాలనేది-వోణీ గుణం. అందుకే వోణీపడ్డ తరువాతే ఆడపిల్లల్ని "జాగ్రత్త జాగ్రత్త" అంటూ హెచ్చరిస్తారు-బడుగు దేశాల్లాంటి పెద్దవాళ్ళు.

ఆ రూపంతోనే మరో సంవత్సరానికి కాలేజీలో చేరింది అలివేలు. అలాగే మూడు సంవత్సరాలు జరిగిపోయి అలివేలు ఫోర్తుయియర్ స్టూడెంట్‌గా మారిపోయింది.... సగం "లోకాన్ని" అప్పటికే అర్థం చేసుకుంది. "లోకం" యేమిటని పాఠకులు కళ్ళెర్రజేస్తే - పొరపాటు-లోకానికి బదులు "కాలేజీ" అని చదువుకున్నా అలివేలుకు నష్టంలేదు. ఇక్కడ అర్థానికి ప్రాముఖ్యంగాని మాటల గారడికి కాదని ఆఖరికి మీరూ నాతో యేకీభవిస్తారు-చూస్తూ వుండండి.

"ఇంక కోకలు కట్టుకోవాలమ్మా నువ్వు" అంది లేడీస్ వెయిటింగ్ రూమ్‌లో వో పది గంటల ప్రాంతంలో స్నేహితురాలయిన కాంతం ఆసాంతం అలివేలును స్టడీచేస్తూ.

"కోక లేమిటి-మోటు మాట - చీరలనక" వరలక్ష్మి అంది.

"చీరలనడంకన్నా కోకలనడమే బావుంటుం"దని నొక్కి వక్కాణించింది థర్డ్ యియర్ శేషారత్నం.

"ఏమిటమ్మా ఆ బాగు?" అన్నారు కొందరు.

"కో-అంటే కోరికల్నీ, క-అనగా కలల్నీ లు-అంటే లుంగలు చుట్టి పడేసేవి."

"చాలా చెత్తగా వుంది దండాన్వయం, ఇంకా నయం లుంగీ అనలేదు" అంది ఉమ-లంగున నవ్వి.

"నాకు కోరికలూ లేవు, కలలూ లేవు, నేను కట్టుకోను"

"ఇంకా చిన్నదానివనుకుంటున్నావేమో. నీకన్నా జూనియర్సుం. మేం కట్టుకోవడంలేదా?"

"మీరు కట్టుకుంటే నేను కట్టుకోవాలని వుందా? అయినా యెందుకు?" అంది కోపం విరజిమ్ముతూ.

"ఎందుకా?" అని కాంతం అలివేలు గుండెల మీదా, వీపుమీదా చేత్తో తడుముతూ-"అమ్మాయిగారు లావెక్కుతున్నారుకాబట్టి" అంది నవ్వేస్తూ.

"పోండి" అలివేలు నవ్వును దాచుకుని, విసుగుని సరఫరా చేసింది.

అందరూ నవ్వుకున్నారు.

అక్కడ అందర్నీ పొండని చెప్పి కసురుకున్నా, యింటికి వెళ్ళి నిలువుటద్దం బీరువాలో చూసుకుంటే, శరీరం యెవరిదోలా యెప్పుడూ చూడనిదానిలా కనిపించింది. పెద్ద మార్పే అనుకుంది. గోడమీద ఫస్ట్ యియర్ ఫొటో తీసి, తన్ను చూసుకుని "ఎదిగిపోయాను-నిజమే" అనుకుంది. చూపుడువేలుకు తీసుకున్న కర్పూరం కాటుక కనుకొలకుల్లో దిద్దుకుంటూంటే కళ్ళు కిచకిచలాడాయి శబ్దం లేకుండా. వేలి స్పర్శ కొత్తగా అనిపించింది.

భోజనం చేసి చదువుకోడం మొదలుపెట్టినా అలివేలు ధ్యాస పుస్తకంమీదకు పోలేదు. నాలుగేళ్ళ చదువు ముగియబోతోంది. ఈ సంవత్సరం అయిన తర్వాత యేమిటి? అన్నయ్యయితే యం.యస్సీ. అని నాగపూర్ పారిపోయాడు. పెద్దన్నయ్య యెప్పుడో కరిణీకాన్ని చేపట్టి జీవితం కొనసాగిస్తున్నాడు. తనేం చెయ్యాలి? అసలు తనెందుకు చదువుతోందో తనకే తెలియదు. అయిష్టంగానే బి.యస్సీ. వరకూ లాగలిగిందా? లేకపోతే యిది యాంత్రికంగా జరిగిన అభివృద్ధా?

తల్లిదండ్రీ అలివేలును యింతవరకూ చదివించడానికి కారణం-అలివేలు "అక్కయ్యలా నేను యింట్లో కూర్చోను. చదువుకుంటా"నని దెబ్బలాడ్డం కాదు. పెద్దపిల్ల అన్నపూర్ణకి చదువు రాలేదు. చిన్నప్పటినుంచీ పనిపాటలమీదే మక్కువ చూపించేది. పక్కింటి సుబ్బరాజుగారి కూతురు కాంతంతో అలివేలు బడిలోకి వెడుతూండేది. ఆ నడకే, ఆ పాదాలే అలా యెలిమెంటరీ స్కూలు నుంచి హైస్కూలుకు తీసుకువెళ్ళాయి. ఓ మధ్యాహ్నం పేపర్లో అలివేలుస్కూల్ ఫైనల్‌ప్యాసయికూర్చుంది. కుటుంబం ఆ అమ్మాయి గురించి ఆలోచించి "చదువు వస్తోందికదా. దానికి చెప్పిద్దాం" అని కాలేజీకి పంపడానికి నిశ్చయించుకుని "కాలేజీలో చేరతావటే" అని అడిగితే శ్రావణమంగళవారం పేరంటానికన్నంత తేలిగ్గా "వూఁ" అనేసింది అలివేలు.

అలివేలుకు జీవితంపట్ల యేవేవో నిశ్చితాభిప్రాయాలుగానీ, ఆశలూ కలలూ అనిగానీ లేవు. ఏదో మెకానికల్‌గా నడిచే స్వభావం ఆమెది. తన చదువు గురించి యింట్లో "వర్గ పోరాటాలూ," సత్యాగ్రహాలూ లేవని పెద్ద ఆనందమూ లేదు.

కొంతమంది ఆడపిల్లలు-తల్లినో, తండ్రినో యేడిపించో, తాము యేడిచో పంతంకొద్దీ చదువు సాగిస్తారు. మరి కొందరు యింట్లోవాళ్ళు వద్దన్న మూలంగా మాట నెగ్గించుకోవడంకోసం మొండిగా ప్రవేశిస్తారు కాలేజీల్లోకి. అంటే చదువుమీద అభిమానంకన్నా, కాలేజీలో చదువుకున్నామనే పేరుకోసం. (ఈరకం అమ్మాయిలు ఈ కథ చదువుతూన్నట్టయితే పుస్తకం విసిరికొట్టద్దని విన్నపం. మరో కథ చదువుకోండి. ఆ కోపం తగ్గిన తరువాతే తిరిగి, ఈ పేజీ తెరవండి. ఇంకొందరు చదువు వస్తుందికదా అని చదివి వాళ్ళకి తెలియకుండానే మేధావులయిపోతారు. ఆఖరిరకం అమ్మాయిలు పాపం "యెక్కడ ఆనకట్ట పడితే (ఫెయిల్) అక్కడే మానచ్చు. యెలాగూ, పెళ్ళనీ, చాకిరి అనీ, సంసార సముద్రంలోకి ప్రవహించ వలసిన వాళ్ళమే. పుట్టింటిలో నయినా సుఖపడదాం" అని మీమాంస చేసుకుని చేరతారు. (ఈ అమ్మాయిలు 'చదువుకున్నానని గర్వం లేదు. ఇంటిపన్లుకూడా చేస్తుంది' అన్న బిరుదులు గడించేస్తూంటారుట.)

ఈ పైన వ్రాసిన వూహలు (బ్రాకెట్లు మినహా) అలివేలువని భావించాలి. అలా ఆలోచించుకుంటున్న అలివేలుకు ఆశ్చర్యంతోపాటు చదువు మీద విరక్తికూడా పుట్టుకొచ్చింది. తన చదువు గురించి యెంత డబ్బు ఖర్చవుతున్నదీ తెలియంది కాదు. బి.యస్సీ అయిన తరువాత వుద్యోగంచేస్తే అమ్మా నాన్నా ఒప్పుకుంటారు. ఆ తరువాత యేముంది?

గోడమీద యెవరో టెలివిజన్ సెట్ ద్వారా ప్రొజెక్ట్ చేసిన కొన్ని చిత్రాలు ఆమెకు వుచితంగా కనిపిస్తున్నాయి. ఉద్యోగంమీద వుండుండి విరక్తి. ఇంతలో తెలియకుండానే కలలాంటి పెళ్ళి, 'ఉపన్యాసాలిచ్చే భర్త, పనిలో సతమతమవుతూ చీత్కారాలు చేసే అత్తగారు, వాలుకుర్చీలో పడుకుని చుట్ట కాలుస్తూ ధూమ ముద్రలో మునిగిన మామగారు, ఆఫీసులో ప్రేమ చూపులూ, ప్రేమ లేఖలూ బట్వాడాచేసే కుర్చీలు.

"అక్కడా జయించి యింకా దూరంగా జరిగితే" ఇటు తిరిగి పడుతుంది. ఇటువైపుకూడా గోడమీద ఆలోచనలు నవ్వుతున్నాయి. "కేర్" మంటూ యెవరో యేడుస్తున్నారు ... చుట్టూ చూసింది. ఎవరూలేరు. మంచంక్రింద పిల్లిపిల్ల నిద్రపోతోంది తప్ప అరవడంలేదు. ఈ మాయ ఏమిటా అనుకుని తిరిగి చూసింది. గోడమీద సిగ్గు చుట్టుకుని యెవరో తరుణి చంటాడిని యెత్తుకుని ముద్దాడుతోంది. ఉయ్యాల్లోంచి చటుక్కున నాలుగేళ్ళ వెధవాయి వొకడులేచి 'అమ్మా పాలు' అంటున్నాడు ...

అలివేలు కళ్ళు మూసుకుని "ఆడబొమ్మ నేనుకాదు" అనుకుంది. వెంటనే నవ్వు సమయం చిక్కిన దొంగలా బయటకు వచ్చేసింది అందమైన నేత్రసీ పేదాల్నిచూసి భయపడి.

"అయితే యిన్నిమార్పులూ, తనువూహించకుండానే జరిగి తీరతాయన్నమాట" అనుకుంది ఆశ్చర్యంగా. "అయితే మాత్రం కళ్ళముందు యీ చిత్రణ ఏమిటి-నేనేమన్నా వుబలాట పడ్డానా,

యీ రకరకాల వూహా చిత్రాల్ని చూస్తా"ని" అను కుని, ఆఖరిసారిగా "యెవరు చెప్మా-నా రోజు నన్ను కదిపింది" అని ప్రశ్నించుకుంటే జవాబుగా కాంతం కన్పించింది.

"దొంగరాస్కెల్-అదే. రేపు చెబుతాను దానిపని" అనుకుని బోర్లా పడుకుంది అలివేలు.

పూర్వంలో గోడమీద కన్పించిన బొమ్మ తనది కాదని-అలివేలు అనుకుందికదూ. అయితే మీరూ అలాగే అనుకున్నారేమిటి? నాకు తెలుసు మీరలా పొరపడరని. రచయిత యెక్కడ కళ్లల్లో కారంజల్లుతారో అని-అక్షరాక్షరాన్ని లక్షల నేత్రాలతో శిలికించడం కోసం మీరు దేవేంద్రుడి శరీరంలో నేత్రాల్ని అనవసరంగా అప్పు తెచ్చుకుని వుంటారు.

అలివేలు బిస్సి కంపెనీవారి రగ్గు నిండుగా కప్పుకుంటూ యీగొడవకంతా కారణం కాంతం అని దూషించింది కదూ... నిజం, యిది.

అలివేలు క్లాసులో వో అబ్బాయివున్నాడు... అతని పేరూ వూరూ నాకూ తెలియదు. అతని గురించి వొక్కమాటలో చెప్పాలంటే వుత్తమా మనిషి... అంత వుత్తమా పురుషుడూ అలివేలుని చూడగానే చేపపిల్లలాకొట్టుకులాడాడు. ఆ అమ్మాయి గురించిన పూర్తి వివరాలు అతనికి తెలుసు... పెళ్ళి వద్దని బ్రహ్మచారిగా జీవించాలనేది అతని కోరికకాదు... కాబట్టి కట్టేతాళేదో ఆ అమ్మాయి మెళ్ళో కడితే తను సుఖపడగలననే నిర్ణయాని కొచ్చాడు. అది అతని దృష్ట్యా ఉత్కృష్టమైన కోరిక. అందుకే ఆమెకోసం అతను రకరకాలుగా ప్రయత్నాలు చేసేవాడు. ఉత్తరం వ్రాయబోయి అపార్థం చేసుకుంటుందని మానేశాడు. ఏ పొన్న మామిడి చెట్టుకిందో మాట్లాడాలనే ఊహగానే మిగిలి పోయింది. అన్నీ కలలో నిజమయ్యేవి... నిజం కలలో ఊహించుకోవడం, అది ఫలవంతం అయ్యే వరకే... ఆ తరువాత యీ నిజం అయిన కల గురించి వాస్తవంలో అంతగా తలపే వుండదు. మనసెప్పుడూ కొత్త పుష్పాల్నీ, కొత్త పరిమళాల్నీ అన్వేషిస్తుంది... అతను, అలివేలూ యండ్ మిత్ర బృందానికి చాలాసార్లు కనిపించాడు.

ఆ అమ్మాయిలంతా కొద్దిరోజులు ఎవరో తెమ్మని పట్టించుకోలేదు. ఓ రోజు "ఇదేమిటి యెప్పుడూ కనిపిస్తాడు?" అనుకున్నారు. మర్నాడు "మనలో ఎవరికోసమో యిలా తిరుగుతున్నా"డని నవ్వుకున్నారు. కొన్ని రోజుల అనంతరం "ఎవరి కోసం" అని ఒకళ్ళ నొకళ్ళు పరీక్షచేసుకున్నారు, ఎవరితోమా "రెస్పాన్స్" వుండేదికాదు.

"ఆ అబ్బాయిని యెరుగుదువా?" అంది కాంతం.

"ఏ అబ్బాయి?"

"దూరంగా-అదుగో-ఆ అబ్బాయి"

"మా క్లాస్‌మేట్" అందిఫైనలియర్ శారద.

"మా పక్కింటే" అంది పద్మ నెమ్మదిగా.

"పాపం" అన్నారు ఆ స్వరంలో గర్వం

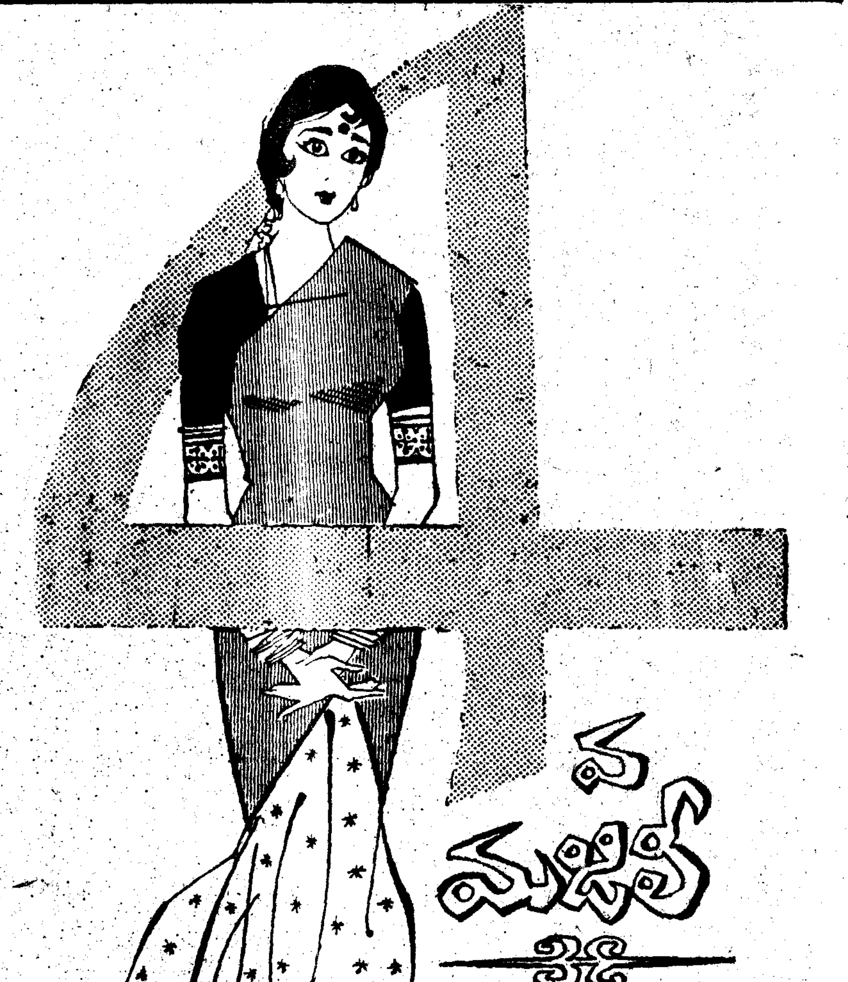

4వ మజిలీ

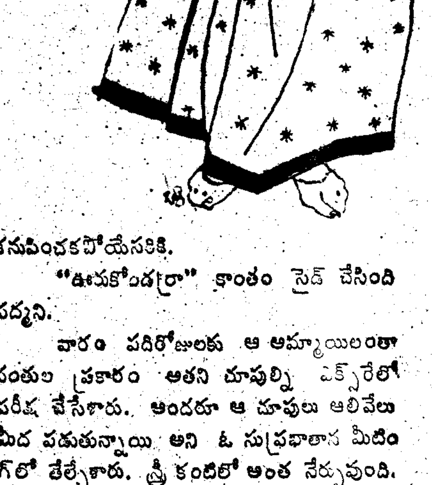

కనుపించకపోయేసరికి.

"ఊరుకోండర్రా" కాంతం సైడ్ చేసింది పద్మని.

వారం పదిరోజులకు ఆ అమ్మాయిలంతా వంతుల ప్రకారం అతని చూపుల్ని ఎక్స్‌రేలో పరీక్ష చేసేశారు. అందరూ ఆ చూపులు అలివేలు మీద పడుతున్నాయి అని ఓ సుప్రభాతాన మీటింగ్‌లో తేల్చేశారు. స్త్రీ కంటిలో అంత నేర్పువుంది. అవి చూస్తున్నట్టే వుండవు, లోకాన్ని చదువుతాయి. అనుమానించినట్టే కన్పించవు శరీరాన్ని నఖ శిఖ పరీక్ష చేస్తాయి. రెండు నల్లలోకాలమధ్య మెరిసే నక్షత్రాల్లాంటి ఆ రెండు చుక్కలే ప్రపంచానికి కాంతి నివ్వగలవు. సప్తసముద్రాలను అలజడిలో జడిపించనూగలవు.

"నన్నుకాదు. నాకేసి చూడ్డం యేమిటి? అంతా గోల" అంది అలివేలు.

"రాణీగారిలో యేం చూశాడో మరి? మా కేం తెలుసు?"

"పోవే"

"మేం పోతే వంటరిగా చూడవచ్చనా?"

అలా స్నేహితురాళ్ళు ఆమె మనసును చిలికి వదలిపెట్టిన తరువాత పాలసముద్రంలాంటి ఆమె హృదయం చిన్న చిన్న ఆలోచనల కెరటాల్ని రేపుకుంటూ సవ్వడి చెయ్యడం ప్రారంభించినది.... అతను చూస్తున్నాడనే తలపు వచ్చినప్పుడల్లా చెమటలు పట్టేవి... అతను చూడకుండా వుంటే బావుణ్ణు అనిపించేది. అందుకే గమనించడం ఆగిందో, సాగిందోనని ఆ అబ్బాయిని చూస్తే అతని రెండు నేత్రాలూ డివైడర్‌గా, సమన్వయం చెంది. తనని కేంద్రంగా-ఆశల (ఇంద్ర) చాపాలు, కలలు (ఇతి) వృత్తాలూ గీస్తూన్నట్టు, రకరకాలుగా చిత్రవిచిత్రాలయిన త్రివర్ణ చిత్రాలు చిత్రిస్తోన్నట్టు ఒక టెక్నికలర్ దృశ్యం.

"ఇదేం ఖర్మబాబూ నాకు" అనుకుంది రెండు మూడు సందర్భాలలో-తన్ని తను గుర్తించలేక పాపం అలివేలు.

ఆ తరువాత ఆ మాటలు కూడా అనుకో బుద్ధి వేసిందికాదు. "ఈ యేడాది అయిపోతేచాలు"

అనుకుంది నిద్ర పట్టకపోవడంతో విసుగుపుట్టి. (ఈ మాట ఆమె అనుకుని చాలా సేపయింది.) "ఆ తరువాత యేం చేస్తావు అలివేలూ ?" నాలుగు గోడలూ, కిటికీలూ, దేవుడిపటాలూ, కుర్చీ, డ్రాయరూ, నోట్సు, పెన్నూ, ఆఖరికి మంచం, పరుపూ రగ్గులోంచి కుడిపి అడిగాయి వొక్కుమ్మడిగా ఆమెను.

"ఇంకా పైకి చదువుకుంటాను."

"మరి చదువయిపోతే చాలుబాబూ అని యెందుకన్నావు ?"

"వొట్టినే" కోపంగా అని తిరిగి" మీకు చెప్పాలేమిటి యివన్నీ ?" అంది.

"నీ మాటలురాని స్నేహితులం కదా. అడిగితే తప్పా ? అవున్లే. కాంతం, ఉమా, పద్మాగిల్లీ, పీపు వాయించీ దబాయిస్తే చెబుతావు."

హాయిగా యింట్లో వుండచ్చు."

"ఇప్పుడు కష్టంగా వుందా ?"

"అవును, చదవలేక. చదివినా పాసయిందాకా భయం."

ఈ లోపున అల్లర్లు, బాధ్యా, పీఠ్యా పేర్లు పెట్టడం.

చదువయిపోతే ఎంత తేలిగ్గా వుంటుంది ? సంతోషంతో సందడించిన సంగీతపు లహరిలా నిట్టూర్పు విచింది, స్వరంలో.

"వూ. తరువాత"

"అంతే"

ఇంకా వుంది"

జవాబు దొరకలేదు.... నిజానికి వెదకలేదు అలివేలు.

"సిగ్గుపడకు, నీ లోపలి నిజాన్ని నేను. నీ నీడని." అంధొక గోడ.

సరియైన జవాబు చెబుదామనుకుంటున్న నోటిని మెదడు అడ్డుకుని మరో గాడిలో మాట్లాడించింది...

"అవును. అతనూ, చాలామంది కూడా" నావైపే చూస్తున్నారు... ముఖ్యంగా అతని చూపులేమిటి-కొత్తగా బుగ్గలమీద గిలిగింతలు పెడతాయి...."

"అందుకని చదువు ఆపేసి యింట్లో వుండా లనుకుంటున్నావా ?" అచేతన పదార్థాలైన మన స్తత్వం తెలుసుకోవడం కోసం అన్నట్టుగా తప్పుదారి పట్టించే ప్రశ్న వేశాయి....

"అవును" అనేసింది.

"ఇంట్లో వుంటే అతని చూపులు నీకు తగలవని నమ్మకం యేమిటి"

"ఇవేం స్పేస్ రాడార్లా-యేమిటి ?

"అంతకన్నా బలవత్తరమైనవి. నువ్వు నడిచే పాదం క్రింద మెత్తని ముల్లులా-పడుకునే పక్కమీద కుట్టడంచేతకాని నల్లచీమ ప్రయాణంలా ఇలా రకరకాలుగా అలజడి తెస్తాయి జాగ్రత్త.

"మరేం చెయ్యాలి ?" నాలిక కరుచుకుంది.

ఆ వస్తువులన్నీ వికవిక నవ్వసాగాయి....

నవ్వులో అనుభవం వుంది. కనీ కనిపించని ...లదారు లున్నాయి.

వెన్నెల వాడకు తీసుకపోయే మనోరథ ...ాల ఆత్రుత వుంది.

ఇక వాటిని మాట్లాడ నివ్వకుండా అలివేలు "...-పొండి" అని బూరుగు దూది తలగడాలో ...ల దూర్చింది.

ఓ రోజు భోజనంచేసి నిలువుటద్దం బీరువా ...చింది మడత బట్టలకోసం అలివేలు. చేతికి చీర ...చ్చింది. అది అన్నపూర్ణది. నైలాన్ పువ్వులద్దిన ...ర. అది వదిలేసి పరికిణీ కండువా తీసుకోబోతే ...తికి ఆ చీర అంటుకు పోయింది "నన్ను కట్టు ...వూ" అన్నట్టు.

పోనీ కట్టుకుందాం అని నిశ్చయించుకుని ...దే తీసుకుంది. తీరా కట్టుకోవడం ప్రారంభిస్తే ...ళ్ళు, నడుంచుట్టూ బిగించినట్టుగా వుంది. తిరిగి కట్టుకుంటే కుచ్చెళ్ళు అమరలేదు. పమిట యెంత కొలిచి వేసుకున్నా జడని సగం దాటలేదు. గుండెలకి, మెడకి, చీర ఆనక గాలికెగిరిన పటంగా అయిపోతోంది. ఆఖరికి వో మాదిరిగా కట్టుకుంది. అరగంట ప్రయత్నంచేసి అద్దంలో చూసుకుంటే పెద్దరికం నమ్రతగా నిల్చింది. నవ్వు కూడా వచ్చింది. తలుపు తోసుకుని అన్నపూర్ణ వచ్చింది.

"ఇదేమిటే ?"

నిజంగా సిగ్గుపడిపోయింది అలివేలు.

"వోస్ ! అంత సిగ్గెందుకు ? ఆ కట్టుకోవడమేమిటి ? రా ఇలా...." అన్నపూర్ణ ఫైనల్ టచెస్ యిచ్చింది ఆ కట్టడానికి.

"చాలా బావున్నావే ! చీర కట్టుకుంటే"

"మొదటిసారి చీర కట్టుకుంటే సిగ్గేస్తుందేం అక్కయ్యా ?" సంశయం తీర్చుకోవాలని అడిగింది అలివేలు.

రాధా విలాపము

పద్మాని

కృష్ణా !
శ్రీకృష్ణా ! ఓకృష్ణా !
రాధా నిరాకరిష్ణా
నా యిష్టాత్మకు తీయని
సుధ నీయని

మృగ తృష్ణ
రూపమ్మా ! ఓయీ కృష్ణా !

నాథా
రారాదా ! మర్యాదా ?
నీ కోసరమ్మ కాదా
ఈ రాధా హృది మండుట,
పడుచుండుట.

కడుబాధ,
ఓ మాధవ ఓయీ నాథా !

స్వామీ !
నా స్వామీ ! రావేమీ ?
నాతో సుఖమ్మగామీ
ఈ భూమిజము నీడను
సుఖ క్రీడను

"నీకు తెలియని పెద్దరికం నీలో ాగింది కన్పించడం మూలంగానే"

"సరిగ్గా అడుగులుకూడా పడ్డంలేద. పడి పోతానని భయంగా వుంది."

"అప్పుడే అలా అనుకుంటే యెల ? ఈ చీరంతోనే నీ జీవితం అంతా కొత్త దారులు తొక్కడం ప్రారంభిస్తుంది. ఇవాళ అమ్మాయిగారు వాళ్లో మజిలీ ప్రారంభించారు. ఆడవాళ్ల అడ్డ దిడ్డంగా యెగురుతూ నడవకుండా యిదో బంధం తెలుసా ?"

అలివేలు అదో మాదిరిగా అన్నపూర్ణని చూసి నవ్వేసి అంది :

"ఈ రోజునుంచి వాళ్లోవున్న చిలిపితనం, అల్లరీ అన్నీ పోగొట్టుకుని కొంచెం హుందాగా, యెదిగిన మనిషిగా నడుస్తున్నానని బోర్డు కట్టుకో వడం అన్నమాట..."

"ఆ" అంది.

"ఇన్ని నియమాలు వున్నాయా ఈ చీరలో? అయితే అల్లరి చెయ్యకుండా అమ్మలా, నీలా వుండాలా? నేను కట్టుకోను. విప్పేస్తానీచీర" అంది గతం అంతా అమృత మయంగా – దాని యెడబాటుని సహించలేని దానిలా వూహించుకుంటూ.

"రేపైనా కట్టుకోవాలిగా !" అంది అన్నపూర్ణ యింతలో భర్త పిలుపు వినిపించి వెళ్ళిపోతూ.

అలివేలు హాల్లోకి వచ్చింది. ఇంతవరకు పరికిణీలోంచి విసవిసా పడే అడుగులు. అడ్డుకుంటోన్నట్టు తూచి తూచీ పడుతున్నాయి.

హాల్లోవున్న తల్లి కూతుర్ని చూసి "ఇదేమిటే !" అంది.

"చీర" అంది నవ్వుతూ.

"పెద్దదానిలా చీరలేమిటి ? దిష్టికూడాను. విప్పెయ్యి"

నేరేమి ?
ఓ మోహన! ఓయీ స్వామి

రాజా !
నా రాజా ! ఓ తేజా :
నవ్యగ్వదన సరోజా !
తేజోజాత సుమాయుధు
నికి చేయుదు
పూజ
ఓ సుందర ! ఓయీ రాజా !

దేవా !
నీ సేవాశ్రీ నీవా ?
నీ చిత్తమందు గ్రావా
మయభావాబ్ధిర వేలర
నన్నేలర
ఇకనీవ
ఓ కేశవ ! ఓయీ దేవా !

"పెద్దదాన్ని కానామరి ?" అంది నవ్వుతూ అలివేలు.

తండ్రి అరుగు మీద కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటున్నాడు .... ఇదే అదననుకొని వీధి గుమ్మాన్ని దాటేసింది. దాటబోయింది... !!

"ఎక్కడికే అన్నపూర్ణా ?"

"నేనునాన్నా, కాలేజీకి" అంది సమాధానం వినకుండా వెళ్ళిపోతూ.

ఆయన వోసారి తేరిపార చూసి నవ్వడం ఆ అమ్మాయి చూసిఉంటే మరింత సిగ్గు పడిపోయేది.

ఇంటిదగ్గరకన్నా యెక్కువ కలకలం రేగింది. కాలేజీ వెయిటింగ్ రూమ్‌లో. అలివేలు అప్పుడే రోదసీయాత్ర ముగించుకుని వచ్చినట్టు మిగతా అమ్మాయిలంతా ఆమెను వింతగా చూడ్డం మొదలు పెట్టారు.

ఆఖరిని అందరూ "హోహో" అంటూ చుట్టుముట్టేశారు.

"అబ్బ - ఎంత అందంగా వున్నావే" కాంతం కౌగలించుకుంది.

చీర కట్టుకోడంలో అనుభవం వున్న అమ్మాయిలు ఆ చీరనీ, అలివేల్నీ రకరకాలుగా తీర్చిదిద్దారు.

అలివేలు అంతసేపూ మౌనంగానే వుంది.

"మాట్లాడవే బొమ్మా !"

"మా అక్కయ్య చీర కట్టుకుంటే అల్లరి చెయ్యకూడదంది తెలుసా ?"

"బావుంది - మీ అక్కయ్యకు పి. హెచ్.డి. యివ్వొచ్చు."

క్లాసులో సగంమంది విద్యార్థుల చూపులకు ఆరోజు అలివేలు అయస్కాంతం అయింది. సముద్రంలో దారి తెలియక తిరిగే 'అతనికి' ఆమె కేవలం దిక్సూచే అయింది.

ఆరోజు రాత్రితో ఆంధ్రాభ్యుదయ వార్షికోత్సవాలు అయిపోతాయి. శాటిన్ ఎర్రపువ్వుల బాడ్జి ధరించి అలివేలు తిరుగుతూంటే నూటికి నూరుపాళ్ళు సంధ్యాకాంతిలా, దీపశిఖలా అనిపించింది చాలామందికి. వాలంటీర్లలో అతనూవున్నాడు. అతనిలో అపేక్ష వెర్రిపూవులు పూసింది. కోరికలు ఆనందాన్ని దాచుకుంటున్నాయి శరీరం నిండుగా.

ఊళ్ళోంచి వచ్చిన ఆడవాళ్ళని కంట్రోల్ చేస్తూ అలివేలు కెమిస్ట్రీహాల్ దగ్గర నుంచుంది.

అతన్నిచూసి అతనే అనుకుంది. ఆరోజు మొదటిసారి చీర కట్టుకున్నానని గుర్తుకు వచ్చి ఆమె కుంచించుకు పోయింది...

"మీరు" అన్నాడు అతను దగ్గరగావచ్చి.

"నేను" అంది మామూలుగా.

"చీర కట్టుకుంటే చాలా బావున్నారండీ- మీరు"

"నిజమా" అంది కొంటెగా.

"ఆ"

వెంటనే అనేసింది "మీకేం పనిలేదా ?

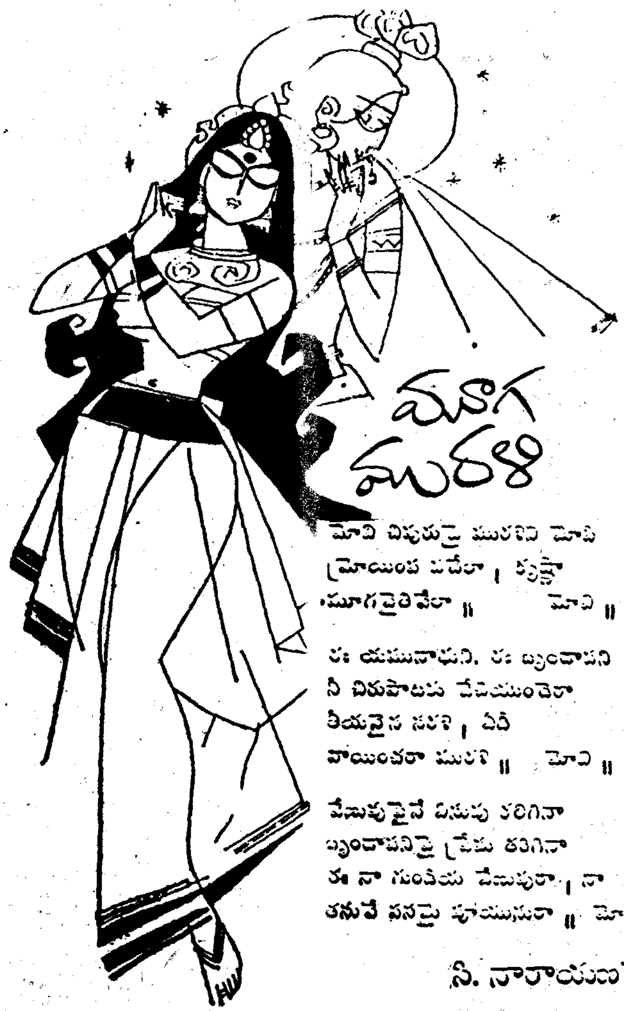

మూగ మురళి

మోవి చివురుపై మురళిని మోపి
మ్రోయింప వదేలా | కృష్ణా
మూగవైతివేలా || మోవి ||

ఈ యమునాతటి, ఈ బృందావని
నీ చిరుపాటకు వేచియుంటెరా
తీయనైన నరళి | ఏదీ
వాయించరా మురళి || మోవి ||

వేణువుపైనే వినుపు రగిలినా
బృందావనిపై ప్రేమ తరిగినా
ఈ నా గుండియ వేణువురా | నా
తనువే వనమై పూయుమురా || మోవి ||

సి. నారాయణరెడ్డి

నేయెలా వుంటే మీకెందుకు" కోపం కూడా స్వరంలో వుంది....

"నేనూ" అతను వూహించలేదు అమ్మాయి మాటలు.

"ప్లీజ్-వెళ్ళండి-ఇలా యెప్పుడూ మాట్లాడొద్దు" జనంలో కలిసిపోయింది...

"ఇలా బిహేవ్ చేశానేమిటి.... నవ్వుతూ జవాబు చెబితే పోయిదేంముందింతలో..." చీర కట్టుకున్న మూలంగా అని వుంటాడని అనుకోవాలనిపించింది.

ఇంటికి వచ్చింది.... ఆలోచనలు మాత్రం అతన్ని కొంగుకు ముడివేసి కూడా తీసుకువచ్చాయి

వెళ్ళి అద్దం ముందు నుంచుంది.... దూరంగా బెడ్‌లైట్ కాంతి గదిని నింపలేకపోతోంది....

రెండు వెచ్చని హస్తాలు-ఓ బలమైన చప్టాలాంటి ఛాతీ ఆమెను కౌగలించుకున్నాయి.

భయపడింది...విదుల్చుకుంటూ 'యెవరూ' అంది.

అతను నోరు నొక్కినా కళ్ళు బావగారిని చూపించాయి అద్దంలో

"ఛీ-వదులు బావా-యేమిటిది" కంగారుగా ఖైదులోంచి బయటపడింది....

చీర కట్టుకుంటే నువ్వు చాలాబావున్నావు మరదలా" అన్నాడు కొంటెగా.

"అక్కయ్యతో చెప్తాను" అంది.

ఇంతలో ఆ గదిలోకి అన్నపూర్ణ వచ్చేసింది...

"వేళాకోళంగా మంచినీళ్ళు అడిగితే, నీతో చెప్తానని బెదిరిస్తోంది మీ చెల్లాయి చూడు..." అన్నాడు వెళ్ళిపోతూ అతను....

అన్నపూర్ణ చిన్నదేం కాదు. అందుకే గ్రహించగలిగింది. వెంటనే వూహించగలిగింది.

"అక్కయ్యా" వెళ్ళి కౌగలించుకుంది...

"యేమిటే"

"నేను చీర కట్టుకోనే" అనేసింది. ఆ రోజు, అనుభవాన్ని విప్పి చెప్పలేకా, మనసులో దాచుకోలేకా.

"ఏం? అనుభవం చెడుగా వుందనా?"

"అవునక్కయ్యా." అలివేలు కాలేజీలో జరిగిన సంగతి చెప్పింది. బావ సంగతి చెప్ప కూడదనుకుంది. కాని జరిగింది అన్నపూర్ణే చెప్పేసింది. ఆఖరిగా అంది మరిపిస్తూ!

"చూశావా-నేను చెప్పలేదూ-హుందాగా జీవిస్తానని-మర్యాదగా బ్రతుకుతానని నిరూపించుకున్నావు రెండుచోట్ల-దీనికేమంటావు?"

తేలికపడ్డ మనస్సుతో అంది అలివేలు.

"ఇదంతా చీర ప్రభావం అంటావా?"

"కాకపోవచ్చు. కాని ఈ అనుభవంతో నువ్వు గుణపాఠం నేర్చుకోవచ్చు, నీ మామూలు అల్లరిని చిలిపితనాన్ని మరిచిపోయావు. దానికి కారణం యేమిటో తెలుసా? మా ఆయన చేసిన పనికి అల్లరిచేసి అగౌరవపరచలేదు... నా దగ్గర కూడా నేను బాధపడతానని దాచావు... అదే నిన్నటిరోజయితే అల్లరిచేసి అరిచేదానివి.... కాలేజీలో కూడా ఆ అబ్బాయికి కొంటె జవాబులు చెప్పేదానివి" అంది.

నిజమే... అతనిపట్ల ప్రవర్తన, బావ యెడల నిర్లిప్తత రెండూ కూడా తనకు తెలియకుండా వ్యతిరేకంగానే జరిగాయి... అదే ఆమెకు అంతవరకూ అర్థంకాలేదు.

"నాల్గో మజిలీ ఎలా మొదలయిందో చూశావా చెల్లాయ్? అందరి అనుభవాలూ ఇలాగే వుండకపోవచ్చు. కాని స్త్రీకి దక్కే గౌరవానికి, ప్రతిష్ఠకి బంగారు వన్నెతెచ్చే ఘడియలు యీ మజిలీలోనే యెదురవుతాయి..."

కొన్ని నెలలు గడిచిపోయిన తరువాత-అమ్మా నాన్నా, అన్నపూర్ణా, పెద్దన్నయ్యా వుమ్మడిగా నవ్వుకోడం వినిపించింది అలివేలుకు. వెళ్ళి వినగా, ఆఖరి మాటలుగా "పెళ్ళిచూపులు" అనేవి ఆమెను ఢీ కొట్టాయి.... గుండె చేత్తో పట్టుకుని గప్‌చుప్‌గా వెళ్ళి మంచంమీద వాలిపోయింది అలివేలు, గోడమీద ఫొటోలో కాన్వొకేషన్ దుస్తుల్లో వున్న అలివేలు బి. యస్సి. అడిగింది నవ్వుతూ! "ఎవరికా పెళ్ళిచూపులు?" అని.

"ఫో, కొంటెపిల్లా" అంది ఈ అలివేలు.

"అలివేలు యెవర్ని పెళ్ళాడింది? అతన్నే పెళ్ళి చేసుకుందా? లేక యితన్నేనా పెళ్ళి చేసుకుందా నాల్గో మజిలీ ఎలా సాగుతోంది?" అని రకరకాలుగా ప్రశ్నించేవారికి నేనేమీ సమాధానం చెప్పదలచుకోలేదు... మరో మజిలీ కోసం మీరే యెదురు చూడండి. ఆ వోపికా లేకపోతే మీకు కనిపించే జంటల్లోనే అలివేలూ, భర్తా వుంటారు.... ఏ పార్కులోనో, బస్‌లోనో, సినిమా హాల్లోనో వుండి మీరు గుర్తు పడతారని మొహాలు పక్కకి తిప్పుకుని నవ్వుకుంటూంటారు. ఎగ్జిబిషన్స్‌లోనో, రవీంద్రభారతిలోనో, రసికరంజనీ సభలోనో, చుట్టాల పెళ్ళిలోనో మీకు తారసపడచ్చు, వారిని యీసారి వెంటనే అడిగెయ్యండి. మర్చిపోయాను. ఇలస్ట్రేటెడ్ వీక్లీలో "వెడ్డింగ్స్" కాలమ్‌లో కూడా మీకు దర్శనమివ్వచ్చు, అదీకాకపోతే ఆఖరి క్లూ (హా!) మీరే అయి వుండచ్చు మీరు వెదికే జంట. అప్పుడు మీరు ఆశ్చర్యం, ఆనందం కూడా పొందుతారు. ఈ దాగిన నిజాన్ని ఇంతకాలం గుర్తించలేకపోయినందుకు. ***